Snowboarding začal dělat vrcholově až v dospělosti. Teď ho čeká už druhá olympiáda

Vrcholově se začal věnovat snowboardingu až v dospělosti. Teď ho čeká už druhá olympiáda

Soči bude už druhá olympiáda, na kterou absolvent Fakulty tělesné výchovy a sportu UK David Bakeš pojede se snowboardem. Původně házenkář se přitom snowboardcrossu začal profesionálně věnovat až v dospělosti. I když říká, že jako samouk musí stále pilovat techniku, jeho talent a odhodlání, díky kterým se zařadil mezi světovou špičku, mu zajistily start na minulých Zimních olympijských hrách ve Vancouveru a nyní i v Soči.

Jak těžké bylo zvládnout dohromady vysokoškolské studium a vrcholovou sportovní kariéru?

Upřímně řečeno, kombinovat studium a vrcholový sport moc nejde. Ve dvaceti jsem skončil profesionální kariéru házenkáře a od té doby jsem se plně věnoval jenom studiu, protože si myslím, že bych to jinak nezvládl. Musel jsem se poctivě učit a připravovat, nejsem ten typ, který by zkoušky zvládal bez problémů.

Snowboarding jsem začal dělat pro zábavu. Když jsem se dostal až na profesionální úroveň, měl jsem už skoro vystudováno.

Proč u vás zvítězil snowboardcross nad házenou?

Snowboarding byl mladý sport, šlo s ním začít i v pozdějším věku. Ve dvaceti jsem přišel na závody a vyhrál jsem je, a to jenom proto, že mě to bavilo, měl jsem odhodlání a taky trošku talentu. Házená je naproti tomu tradiční sport. Hrál jsem s absolutní špičkou, s házenkáři jako je Filip Jícha. Věděl jsem, že tam, kde je teď Jícha, se s ohledem na své tělesné parametry a šikovnost nikdy nedostanu a ani jsem po tom moc netoužil. Navíc tehdy proběhly nějaké třenice s trenéry, kteří mi házenou vysloveně otrávili. Najednou jsem nevěděl, proč tenhle sport dělám. Snowboard do toho přišel pozvolna jako zábava. Tím, že vás něco těší, začnete to dělat s větší chutí. Odmalička jsem jezdil na lyžích, postupně jsem se sám naučil jezdit i na snowboardu. Pak jsem se potkal s Markem Jelínkem *(trenér české reprezentace snowboardcrossařů, pozn. red.)* a dostal jsem se do skutečně výkonností úrovně.

Říkáte, že jste v podstatě samouk, neosvojil jste si nějaké zlozvyky, které vám vaše výkony teď snižují? Jak těžké bylo vybrousit si techniku profesionálů?

S tím mám problém doteď. Táta mi přivezl snowboard z Německa, jezdit jsem začal v roce 1992, v té době tady prakticky nikdo ani nevěděl, co to snowboard je. Takže mi na začátku ani nikdo nemohl říct, jak mám správně jezdit. A teď už je složitější všechny ty různé zlozvyky odstranit.

Jsou čeští snowboardcrossaři hodně znevýhodnění ve financích nebo podpůrném týmu oproti světové – třeba americké nebo kanadské – špičce?

Donedávna byl ve finančním zázemí a v podpůrném týmu velký rozdíl. Servisman přišel do týmu až s Efkou *(snowboardcrossařka Eva Samková je několikanásobná juniorská mistryně světa a také vítězka poslední univerziády, která se konala v prosinci v Trentinu, pozn. red.)* a s Majklem *(Michal Novotný patří mezi nejúspěšnější české*

snowboardcrossaře, vyhrál několik závodů Světového poháru, startoval na olympiádách v Turínu i ve Vancouveru, letos v lednu utrpěl při závodě vážné zranění, kvůli kterému nemůže jet do Soči, pozn. red.) a jejich dobrými výkony.
Já si vlastně hodně věcí dotuji, pomáhají mi všichni lidi okolo, i když jsem profesionál, je to takové amatérské. Třeba mému kondičnímu trenérovi nedávám peníze, trénuje mě z nadšení a přesvědčení, což je pěkné. Sport je hodně o penězích, velké věci ale můžete dělat také díky tomu, že máte kolem sebe správné lidi, kteří vám pomohou posunout se na světovou úroveň. Když se tři z jedné země dostaneme mezi světovou špičku na olympiádu, kam v rámci disciplíny jede jen šedesát pět závodníků (mužů i žen dohromady), a navíc v zimním sportu, je to skvělé. Znevýhodnění sice máme, ale doháníme to jinak.

Vaše skupina odlétá do Soči 6. února, tedy den před slavnostním zahájením, chystáte se s vlajkou na čestné kolečko?

Pokud to nebude zasahovat do nějakých tréninkových plánů, tak ano. Musím si to ale ještě rozmyslet. Ve Vancouveru jsem pak trochu litoval, že jsem na slavnostní zahájení šel, protože mě docela vysílilo.

Je to náročné? Sportovci většinou říkají, že se na zahájení těší a že je pro ně jedním z největších zážitků z her.

Pro mě to náročné bylo. Ve Vancouveru jsme hodně času strávili pod tribunami, což spočívá v tom, že několik hodin stojíte na místě, potom si projdete čestné kolečko a zase si jdete na několik hodin sednout, na pokoj se vrátíte pozdě. Vzhledem k tomu, že jsem takový choulostivější ohledně spaní, dost mě to vysílilo. Někomu třeba nevadí, že jde pozdě spát, to je hodně individuální. Ale je pravda, že byl hezký zážitek, když jsme vkročili do té velké haly. Uvědomíte si výjimečnost okamžiku, když z tunelu vykročíte do všech těch světel na stadion, kde vás sleduje sto tisíc lidí z ochozů. Byl to pro mě asi nejsilnější moment olympiády.

V březnu roku 2012 jste utrpěl vážné zranění na závodu Světového poháru. Nenarušilo to nějak vaši psychickou odolnost?

Spolupracujeme s psychologem. Navíc kvůli tomu, že úrazy u mě nejsou nic nového, nemám problém s tím, že by mě zranění nějak limitovalo. I když se mi ten zážitek asi trošku vrátil, když jsem byl na mistrovství světa, které se konalo rok poté na stejné trati. Možná právě kvůli tomu, že jsem trochu přibrzdil v jedné zatáčce, jsem nepostoupil z rozjížďky. Bylo to v místě, kde mají závodníci největší rychlost a kde jsem se tehdy „rozbil“. Díky tomu, že jsem měl po pádu výpadek paměti, mě to už ale netrápí. A na olympiádu se těším, tam se s tím určitě trápit nebudu.